

O umetnosti Ranka Đankovića

U procesu mišljenja i nastajanja umetničkog rada umetnika Ranka Đankovića zapaža se jedan dualistički pristup.

Njegov rad se ne može razumeti samo kao pasivan predložak jedne materijalizovane forme, već upravo suprotno, umetnik svoj rad vidi kao suprotstavljene vektore sile, koji na kraju procesa mišljenja i materijalizacije samog rada za rezultat imaju sjedinjavanje i nastajanje jedne nove sile u prenesenom smislu.

Kjerkegardova definicija skoka u infinitum je načelo koje umetnik, kako sam kaže, najdublje oseća kao egzistencijalnu nužnost u svojoj umetnosti, što je istovremeno i paradoks jer je takav skok u realnom neostvariv i neuhvatljiv.

Osim o pitanju egzistencijalne potrebe u procesu nastajanja rada Ranka Đankovića, možemo govoriti i o dva formalna elementa. Reč je o simetriji i o euritmiji kako to sam umetnik definiše. Euritmija, tj. Euritmika je zvuk koji se manifestuje kroz pokret. Taj element možda treba razumeti samo kao vizuelnu metaforu koja određuje stvaraoca u radu, a posmatrača u percepciji.

Na kraju, umetnik citira, a taj citat naj slikovitije objašnjava njegove motive u umetnosti: " bitisati samo u materijalističkom svetu je sušta nužnost - a cilj je dospeti do rascvetavanja mogućnosti, što ovisi samo o tebi. Ako si sasvim ispunjen, ako nije ništa ostalo u tebi što se trebalo rascvjetati, ako se svaka tvoja mogućnost ostvarila, ako je sve postalo aktivno, ako je svako tvoje sjeme isključalo, ako se rascvjetavaš, samo tada možeš doživjeti blaženstvo, ekstazu života. Onaj odbačeni dio tebe, nesvjesni dio, može postati aktivan i kreativan samo ukoliko dodaš jednu novu dimenziju svom životu, dimenziju veselja, dimenziju igre. Meditacija nije neki zadatak koji treba uraditi da bi se postigao neki cilj, da bi se ostvario mir, blaženstvo,...već samo da bi se biće skrasilo u tom stanju, u stanju meditacije ”.

Danijela Nišavić